

Arden Asbæk - Caroline H Thon – I lyset af

I udstillingen I lyset af, I skyggen af (engelsk: In the light of, In the shadow of) undersøger billedkunstner Caroline H. Thon lysets og skyggens indflydelse på, hvordan vi opfatter verden. Udstillingen består af en række malerier, hvis motiver centrerer sig om mødet mellem et træs skygger og en person. Skyggerne ses fra forskellige perspektiver og i lyset af forskellige årstider. Malerierne veksler mellem at være lette, nærmest fotografiske, gengivelser af et parklignende rum til mere abstrakte flimrende lysmønstre. De er malet på semi-transparent hør, i flere lag, hvilket skaber moiré-mønstre og en nærmest hypnotisk shimmer i malerierne.

Thon har udviklet denne specielle kombination af maleri og rumlig transparens ud fra et ønske om at formidle eksistentielle oplevelser forbundet med ændringer i nervesystemets homeostase.

Hun beskriver: "Med denne udstilling har jeg udforsket, hvordan jeg gennem maleri kan formidle oplevelser, som synes svære at forklare med ord. Jeg ville åbne maleriet op for at kunne rumme flere dimensioner og en form for liv og bevægelse, der afspejler, hvordan enhver oplevelse rummer flere lag og kan ændres ud fra, hvordan den er belyst."

Udstillingen er baseret på Thons personlige erfaringer, men kunstnerens tanker og ideer om perception og legemliggørelse er universelle. Vores kropslighed er grundlaget for, hvordan vi genkender, materialiserer og forbinder os med verden, og udstillingen kredser derfor om selve oplevelsen af at være menneske: "Jeg har interesseret mig for, hvordan det at være i en ændret sansetilstand, hvor normale kropslige rytmer og filtre er sat ud af spil, kan skabe andre møder eller 'interferensmønstre' med omgivelserne. Hvordan man midt i det ubehagelige 'kaos' eller mørke kan finde sprækker af lys, følsomhed og åbenhed, som muliggør nye forbindelser med det ikke-menneskelige."

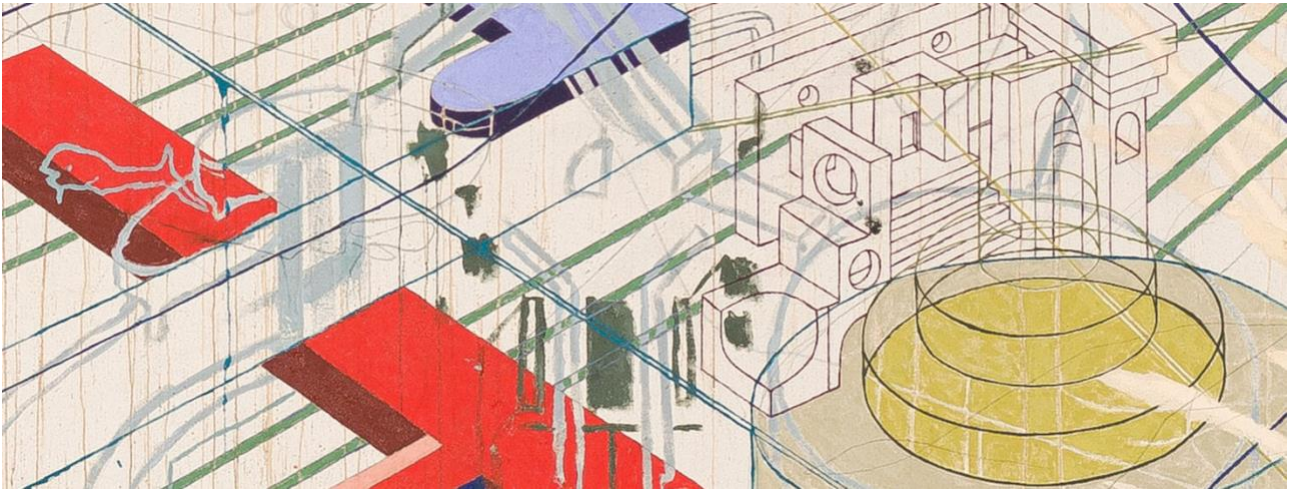
Udstillingens undersøgelse af lys og skygge hænger således sammen med andre dualistiske begreber som menneske og natur, desperation og håb, videnskab og tro, liv og død og opløser de klare grænser mellem sådanne begreber.

Caroline H. Thon er en dansk billedkunstner, hvis primære medie er oliemaleri. Thons praksis er forankret i en nysgerrighed om forholdet mellem vores krop, bevidsthed og natur. Hun arbejder også med monumentalt maleri og har lavet flere offentlige vægmalerier i både Danmark og Chile samt på forskellige skoler og i fængslet Paris la Santé. Hun har udstillet i Shanghai, Berlin, Limassol og Leipzig samt Aalborg og København. Sideløbende med sin kunstneriske praksis har Thon en kandidatgrad i biologi og kunsthistorie og har tidligere arbejdet med forskning, produktion og kuratering på museer. Thon har blandt andet været med

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024
Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

til at skabe den prisvindende udstilling Mind the Gut på Medicinsk Museion i 2017 og senest været med til at skabe udstillingen Grønne Drømme i Odense i 2023.

Martin Asbæk Gallery. Kasper Eistrup. Brick & Mortar

Martin Asbæk Gallery er stolte af at præsentere Brick & Mortar, den seneste soloudstilling af den danske billedkunstner Kasper Eistrup. For kunstneren er maleri en grundlæggende fysisk genstand og praksis, konstrueret gennem manuelt arbejde og håndgribeligt til stede i rummet. Maleriets fysiske karakter, dets taktilitet og materialisme, udforskes gennem hele showet, både gennem en udvidelse af medierne, men også i selve værkernes genstand.

Kasper Eistrups arbejde, der altid er optaget af historien og dens indvirkning på samfundet og den menneskelige eksistens, indebærer en nostalgi, der genlyder vestlig efterkrigsmytologi i hans billedvalg. "Biler i dag svarer næsten til de store gotiske katedraler," skrev Roland Barthes. På samme måde er kunstneren interesseret i den fysiske verden og opslugt af dens forviklinger og detaljer. Denne følelse af materialitet er også til stede i hans nylige omfavelse af fotografisk materiale som en naturlig forlængelse af hans arbejde. Han dykker intuitivt ind i disse elementer, ikke blot placerer dem i nærheden af hinanden, men overlapper, afslører en stigende følelse af absurditet i vores stigende digitaliserede verden, hvor flere ting finder sted på én gang, og vores fokus og følelsesmæssige oplevelser synes at gennemgå fortsætter devaluering.

Tidligere modsatte Eistrup sine elementer omhyggeligt og lod dem falde i separate geometriske former, der definerede en følelse af orden, hvorimod nu en gennemgribende forskydning i både form og bevægelse udforskes. Kunstneren fremstår fortabt i isometriske tegninger, der modstår både konventionel skala og sammenhængende perspektiv, men derimod projicerer i karakteristiske udbrud af intensitet hen over lærredets overflade. Men maleriets todimensionalitet fører også til at sætte spørgsmålstejn ved dets relevans i nutidens verden.

Kunst kan være et kraftfuldt værktøj til at reproducere virkeligheden, og ved at bruge fotomontage samt genbrugspapir, pap og lærred tackler Eistrup fysiske elementer inden for lærredets rammer, samtidig med at han præsenterer en antitese til mekaniseret produktion – i stedet for at bringe menneskets håndværk og dygtighed til forkant. Denne idé er også til stede i de omhyggeligt designede rammer, der er blevet konstrueret af genvundet træ, der dateres tilbage til 1930'erne, tidligere brugt i bygninger, og derved skaber en arkitektonisk forskydning ikke kun i motivet på lærredet, men også i maleriets fysiske objekt. sig selv.

Brick & Mortar åbner lørdag den 2. november klokken 14:00-17:00.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Kasper Eistrup (f. 1973) er en dansk billedkunstner, der bor og arbejder i København. I 2018 fik Eistrup til opgave at male et portræt af HM Kong Frederik X af Danmark (dengang Kronprins), som blev afsløret ved åbningen af kunstnerens soloudstilling Fragmentarium på Statens Portrætgalleri på Frederiksborg Slot. Eistrup har efterfølgende haft udstillinger i Danmark, Sverige, Kina og Spanien, senest et stort retrospektiv på Kastrupgårdsamlingen (2022). Eistrup er en del af den nye sæson af DR's "Kunstnerkolonien", der sendes i januar 2025. Hans værk Confluence (2024) er resultatet af dette og vises på Nivaagaard Malerisamling 10. januar – 13. april 2025.

Interview Kasper Eistrup Politiken <https://politiken.dk/kultur/art6198618/Da-succesen-kom-var-det-et-k%C3%A6mpe-slag-i-ansigtet?srsltid=AfmBOorEaDyosyvkMH5N38Ytlao1k4-6x7dceBdLtlclK9DRBxo0UEdDQ>

Siden 2014 har han koncentreret sig fuldt og helt om billedkunsten. Den har altid været til stede i hans liv, men førhen måtte den indordne sig under, at musikken kom i første række.

Nu er det billeder, han tænker på og sommetider henter stof til i drømmenes underbevidste liv. Langs væggene og på et langt arbejdsbord på hans værksted i Kødbyen på Vesterbro er der lærreder med både færdige og blot påbegyndte værker denne oktoberdag, hvor han har indvilget i at lukke en fremmed ind midt i processen med at gøre en udstilling færdig.

Udstillingen hedder 'Diamonds and Dust'. De fleste af værkerne er portrætter af afdøde ikoner, som Kasper Eistrup har et nært forhold til. Som lytter og fan. Og som menneske og musiker, der selv er et rockikon for mange Kashmir-aficionados.

De døde idoler minder Kasper Eistrup om, hvor skrøbeligt livet er – ikke mindst i hans egen branche.

»Jeg er meget glad for at leve, og jeg håber, at jeg kommer til at leve længe. At male afdøde er en påmindelse til mig selv om ... carpe diem og alt det dér lyder så klichéagtigt ... i sin essens om at huske at være til stede«.

Ordene er høflige, og stemmen er fast. Men blikket er mat og trukket lidt ind i ham selv, som om det gerne vil være i fred, da han åbner døren og lukker mig ind i værkstedet, der er hans kunstneriske maskinrum og hjertekammer.

»Jeg er en følsom sjæl, meget følsom, og jeg bliver let skubbet ud af kurs. Tit oplever jeg, at mennesker, der ikke kender mig godt, har en dårlig situationsfornemmelse. Jeg har ikke brug for, at nogen siger, at et billede ser mærkeligt ud. Jeg har nok af den slags tanker i mit eget hoved. Så ofte prøver jeg at holde døren hertil

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

lukket«, siger han på et tidspunkt, da blikket er blevet nærværende og så åbent, at man kan kommunikere direkte med det.

Kasper Eistrup glemmer sin anspændthed, da han først er i gang med at fortælle om de billeder, der står tæt langs to vægge i det delvist kunstigt, oplyste rum. Ved en tredje væg, under værkstedets eneste, højtstående og østvendte vindue, har han placeret en lav bænk og et bord og dermed skabt en plads til hvile og samtale.

I den anden ende af værkstedet er der en fordybning, som rummer en del af malerens værktøj, herunder utallige små tuber med forskellige oliefarver spredt ud på et bord. Ikke så meget som en enkelt tube har forvildet sig uden for materialeafdelingen i værkstedet. Ligesom ingen kaffekopper eller færdige billeder har rodet sig ind i den. Her er intet kaos på de ydre linjer.

En del af billederne langs de to af væggene viser meget tidligt afdøde ikoner samt genstande, som deres liv eller død var forbundet med. På et billede ses sanger og sangskriver Jeff Buckley, der 30 år gammel druknede i en flod. På et andet ses skuespilleren Sharon Tate, som var 26 år, højgravid og gift med instruktøren Roman Polanski, da hun blev myrdet af medlemmer af seriemorderen Charles Mansons kult. Og på et tredje ses både Jimi Hendrix og James Dean, der blev henholdsvis 27 og 24 år gamle.

Et par år efter Jeff Buckleys død lykkedes det mig at komme i kontakt med hans amerikansk-danske bassist, Mick Grøndahl. Desværre ses vi ikke mere. Men da fik jeg et underligt kik ind bag Jeff Buckley. Han var afhængig af heroin, men hans død var en ulykke. 29. maj 1997 gik han ud for at bade i floden Wolf River i Tennessee. På bredden stod en af hans venner, og der stod også en ghettoblaster, som spillede Led Zeppelins 'Stairway to Heaven'. En flodpram sejlede forbi, og Jeff Buckley blev suget ned af strømmen. To år tidligere havde jeg hørt ham på Roskilde Festival. Der var en bemærkelsesværdig tavshed blandt folk under den koncert. Han sluttede med at spille 'Halleluja'. Det var meget rørende. Jeg husker, at jeg gik ud af teltet med en uforklarlig fornemmelse af, at jeg havde set ham sidste gang. Måske fordi jeg tænkte, at jeg havde oplevet noget, der var enestående rørende og stort. Det var, som om Jeff Buckley kunne trække på nogle konti, vi andre ikke har adgang til«.

Jimi Hendrix er et stort musikidol for Kasper Eistrup, der stadig kan blive »helt teenageramt«, når han sætter en Hendrix-plade på.

»Jimi Hendrix har fulgt mig, siden jeg var konfirmationsdreng. Han har haft kæmpe indflydelse på mig«.

Helt nede at vende

På et stort arbejdsbord ved en af væggene ligger tre tegnede portrætter. Et af Nick Drakes ansigt. Et af Elliott Smiths ansigt. Og endelig en tegning af Amy Winehouses øjenparti med karakteristisk kraftig sminke og ærligt blik. Også de tre døde unge. Både Elliott Smith og Amy Winehouse kæmpede med misbrug i lighed med mange af de andre stjerner, Kasper Eistrup har portrætteret.

Jeg spørger ham, om han nogensinde har været bange for, at hans liv skulle ende som deres.

»Ja. Det har jeg. Jeg syntes, at slutningen af tyverne var nogle forfærdeligt svære år. Jeg var meget i tvivl om min retning, jeg havde svært ved at strukturere mig selv og berolige mig selv, og jeg levede et farligt udsvævende liv dengang«.

Kasper Eistrup var 24 år, da han blev gift første gang. Året efter blev han skilt. Smerten ved det brudte forhold prægede sangene på Kashmirs plade 'The Good Life', der udkom i 1999. Det var på den plade, man første gang for alvor hørte hans evner som sangskriver, og 'The Good Life' blev Kashmirs brede gennembrud.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 **Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl**

Ved Dansk Grammy i 2000 fik han prisen som årets sangskriver, og Kashmir fik priserne for årets danske album, årets danske rockudgivelse og årets danske gruppe.

»Vi fik kolossal succes med den plade. Mens jeg på det tidspunkt levede et meget forhutlet, forvirret, udsvævende og drikfældigt liv. Jeg husker det ikke som en god tid. Det var så paradoksalt«.

Pengene væltede ind, og publikum var vilde med Kasper Eistrup og Kashmir og gav ham egentlig alt det, han altid havde stræbt efter:

»Jeg havde ønsket at få anerkendelse som musiker, og jeg havde stræbt efter at bevise over for mig selv, mine forældre og omverdenen, at jeg havde noget at byde på som musiker. Da succesen kom, var det et kæmpe slag i ansigtet. Jeg kunne slet ikke finde ud af at administrere den«.

Hvad gjorde du?

»Jeg brugte penge som en sindssyg. Og jeg drak som et hul i jorden«.

Jeg blev enig med mig selv om at vælge livet til og tænke positivt. Og holde op med at bande!

Amy Winehouse, Kurt Cobain, Janis Joplin, Jimi Hendrix og adskillige andre stjerner døde som 27-årige misbrugere og gav dermed stof til den såkaldte 'Klub 27'.

Kasper Eistrup var på den alder, da succesen ramte ham, og retrospektivt forstår han godt, hvorfor en sær og makaber størrelse som Klub 27 findes. Hvis man siden barndommen har arbejdet på at få succes, så lander den typisk, når man er i slutningen af tyverne:

»Og så er kunstnere ofte meget følsomme, og nogle af os er ikke bygget til at håndtere succes. Jeg blev i tvivl om mit eget værd og min kunnen. Jeg tænkte, at det ikke kunne passe, at vi havde lavet noget, der var så godt, at vi kunne få succes«.

Efter 'The Good Life' var udkommet, gik der fire år, før Kashmir var albumaktuelle igen – med 'Zitilites'. I perioden efter 'The Good Life' havde Kasper Eistrup ekstremt svært ved igen at være kreativ.

»Jeg skulle helt ned at vende først. Altså helt ned. Før jeg fandt ud af, at jeg faktisk havde det meget godt. Og jeg skulle have en masse hjælp til at finde ud af det«.

Psykologhjælp?

»Ja. Og jeg så også på et tidspunkt en clairvoyant, som var lige det, jeg havde brug for dengang. Ved at tage imod hjælp lærte jeg simpelthen at trække vejret. Helt ned i maven«.

Da han var i 30-års alderen, begyndte det at vende:

»Jeg blev enig med mig selv om at vælge livet til og tænke positivt. Og holde op med at bande!«.

Han ler kort, og øjnene smiler med:

»Jeg havde vænnet mig til hele tiden at sige 'fuck' og 'kraftedme', og som en øvelse prøvede jeg at sige til mig selv, at jeg skulle holde op med at udtrykke mig så negativt«.

På et tidspunkt holdt han også op med at drikke alt for meget alt for tit. Og i det hele taget bedøve sig med alt muligt.

Mange af dine ikoner døde af at bedøve sig.

»Ja. Jeg føler, at jeg er heldig. Jeg slap ud i tide«.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Knitrende titler

Dagen inden interviewet har Kasper Eistrup i 18 timer i træk arbejdet i sit værksted på 'Stairway to Wolf River', som billedet med Jeff Buckley hedder. Adskillige af de timer gik med at male detaljer på en ghettoblaster.

Det nederste af det billede er mere abstrakt end ghettoblasteren og den genkendelige gengivelse af Jeff Buckleys ansigt. Og han er ikke helt tilfreds med den abstrakte del, der giver associationer til strømmen i floden, hvor Buckley druknede:

»Den har fået for meget. Jeg er nødt til at bakke lidt«, siger han, mens han træder væk fra billedet og sætter sig på en stol ved værkstedets vindue. Han har lavet kaffe til os i det lille køkken, han selv har været med til at bygge i en del af værkstedet – »som ung var jeg jo i lære som tømrer« – og begynder af sig selv at fortælle, hvorfor der er så mange døde mennesker på billederne:

»Det sidste års tid har jeg tænkt og tænkt over, hvilket tema den her udstilling skulle have. Det kom naturligt, da jeg faldt over en biografi om hollywoodskuespillerinden Jayne Mansfield. 'Diamonds to Dust' hedder bogen, og da jeg så den titel, var det, som om den rummede alle de ting, jeg gerne vil indfange i det afgrænsede rum, som en kunstudstilling er«.

Kasper Eistrup har arbejdet med helte i sin kunst i mange år. Musikeren Brian Eno og billedkunstneren R. B. Kitaj er nogle af heltene, han fremhæver fra sin forrige udstilling. Når han skal i gang med at lave billeder til en ny udstilling, sammenligner han det med at skulle i gang med at lave et nyt album. Begge dele er »som større nedslag og akkumuleringer af tanker og ideer«. Også i årene i Kashmir var en titel ofte afsættet til at skrive sange til et album:

»Hvis jeg kom på en titel, der fik noget i mig til at knitre, til at blive nysgerrig, kunne det være en kickstarter til at finde ind i sangskrivningen. Med denne udstilling blev jeg optaget af titlen 'Diamonds to Dust'. I den relativt korte sætning er der en ret lang bevægelse hen til forfald, opløsning, forvitring. Den indeholder både noget meget færdigt og konkret og nogle halvfærdigheder«.

Diamonds to Dust. Installation. »I min store 'sættekasse' af glas har jeg placeret ting, der repræsenterer livets forgængelighed, eller at vores livsførelse og krigs-handlinger har gjort, at noget er ravruskende galt. Her er blandt andet en revolver, en murbrok fra Syrien, en narhvaltand fra Diskobugten, mine egne mælketænder og en afstøbning i silikone af min datter Cocos arm. Jeg kan ikke holde ud at se TV-Avisen, hvis der er børn, som har det dårligt. Og hvis et barn er kommet til skade i en film – jeg kan slet ikke have det. Så det er ikke, fordi jeg synes, det er fedt eller morbidt på en cool måde. Det vender sig i mig selv, og derfor føler jeg, at jeg er nødt til at bruge det«.

Skrøbelige, hastige liv

Mens han snakker, retter han indimellem på tophuen, der er lille og ligner den slags tophuer, Kasper Eistrup har gået med i årevis. Når han er færdig med at korrigere huens placering på issen, sidder den tilsyneladende præcis samme sted som før. Nogle mennesker tager en dyb vejtrækning med lyd på. Andre lægger armene over kors eller ansigtet i håndfladerne for at finde fokus i tankerne. Uden at tænke over det. Kasper Eistrup får helt refleksmæssigt ro på kløen i hjernen ved at køre tophuen rundt på hovedet i en brøkdal af et sekund.

Han nikker til billedet af James Dean og Jimi Hendrix.

»Jeg er ikke sikker på, at jeg selv forstår det til fulde, men der er noget, som optager mig dybt ved de her stjerner, som måske har brændt så voldsomt på himlen, at de brændte ud til sidst. Der er noget med energien i de liv, de har levet. Den hastighed, hvormed nogle mennesker har levet deres liv«.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Han fortæller om hollywoodskuespilleren Barbara Payton, der tog hele vejen fra toppen til rendestenen og døde af leversvigt i 1967, kun 39 år gammel:

»Efter at hun i sine sidste år stod som prostitueret på Hollywood Boulevard. Det er forfærdelig makabert, men der er også et eller andet spændende ved de karakterer, der har levet på fuldt tryk ud over alle gængse normer og er endt med at betale den højeste pris. Jeg kan ikke rigtig sige, hvad det er. Men noget ved det fascinerer mig«.

Han spørger, om det generer, at han ryger, henter pakken med blå Kings på køkkenbordet og tænker højt:

»Man kunne sagtens sige om den her udstilling, at den er lidt morbid eller hylder en småperverteret fascination af død og misbrug. Men jeg tror mere, det er livet, der optager mig. Det viser jeg ved at bruge det, man kalder for klassiske vanitassymboler, stilleben, symboler på livets korte varighed«.

Jeg forsøger at inddrage forfaldet, det ødelagte, det utilpassede

I gamle dage var det almindeligt med små kranier på kvinders parfumeflakoner, fortsætter han:

»Som for at sige: Husk, at det er nu, vi lever. Det er nu, vi skal feste og have parfume på. I vores tid er døden tabu i en grad, så når et ikon dør, så dyrker vi det grænsende til det perverterede på de sociale medier. Til gengæld er vi ikke særligt gode til at snakke om, at livet har en udløbsdato. Og vi vil ikke vise, at vi går i forfald«.

Fragmenter af virkelighed

Kasper Eistrups billeder viser fragmenter af virkelighed. 1. december udkommer hans tredje kunstbog med titlen 'Fragmentarium':

»Det fragmenterede er både frastødende og tiltrækkende for mig. Langsomt er det blevet sådan, at jeg ofte bruger fragmenter forskellige steder fra og sætter dem sammen. Måske har der også været noget med en angst for det tomme rum. Jeg har i hvert fald haft det med at mætte mine billeder med motiver. Nu øver jeg mig i at blive bedre til at lade nogle ting stå åbne«.

Hvis ikke noget står åbent, stikker uventet af eller stritter, bliver det symbolmættede meget meningstungt.

»Kunstens opgave er for mig at se at sætte os fri fra virkeligheden. For måske at give os et håb eller inspirere os. Måske åbne os for en ny synsvinkel, for en anden måde at tænke på eller være observant på. Og det er næsten det modsatte af perfektion og ekvilibristik«.

Da Kasper Eistrup var ung, var det især de teknisk dygtige ekvilibristik, der optog ham. Jo ældre han blev, desto mere gik det op for ham, at for ham var det egenarten, der gjorde det til kunst.

»Leonard Cohen var ingen ekvilibrist, men det, han gjorde, var han ene om at gøre. Han kunne forene poesi med en underlig utæmmet sangstemme. Som billedkunstner har jeg en tendens til at blive lidt ekvilibristisk, men jeg kan også godt lide at ødelægge det igen. Jeg forsøger at inddrage forfaldet, det ødelagte, det utilpassede«.

Han peger hen imod værkstedets største maleri, hvor en smuk ung kvinde sidder i en stol, og en meget ældre mand står bag hende. En far og datter har stået model til billedet, hvor Kasper Eistrup blander det abstrakte og det figurative:

»Faktisk har jeg først skabt et abstrakt værk, og så er jeg gået i gang med at arbejde figurativt oven på. Det giver nogle gaver til det figurative, at der bag ved det er et eller anden ukontrolleret virvar, der ligner en blanding af en skovbrand og en vandskade«, smiler han og siger, at værket er inspireret af 'An Ending' efter Brian Eno-nummeret 'An Ending (Ascent)'.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 **Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl**

»Skal vi høre det«, spørger han, finder det på sin telefon, og så strømmer følsom elektronisk musik gennem højttalere ud i rummet i næsten fire minutter, hvor ingen af os siger noget. Vi sidder bare her. Og lader Enos toner få ethvert tilløb til rimfrost på sjælen til at fordampe.

Da øjeblikket er forbi, siger Kasper Eistrup:

»Hvis jeg en dag oplever at ligge på mit dødsleje, så vil jeg gerne høre det stykke musik som det sidste, inden jeg går ud af verden«.

A Cowboy's Funeral (Hats off Gentlemen! It's Glen Campbell). Portræt af Glen Campbell (1936-2017). »Når jeg hører Glen Campbell synge Jimmy Webbs 'By the Time I Get to Phoenix', bliver jeg sendt langt tilbage. Så kan jeg dufte støvet i stuen og kaffen i køkkenet i min barndom i Skovshoved. Jeg kendte ikke hans navn, da jeg var barn, og jeg havde glemt hans stemme. Men så hørte jeg pludselig hans musik igen i slutningen af 90'erne og tænkte: 'Hvor er det, jeg kender ham fra?'. Da fortalte min far mig, at han havde en opsamlingsplade med ham og skamspillede den i min barndom. Glen Campbell var en stor amerikansk countrymusiker, sanger og sangskriver. Han døde tidligere i år af Alzheimers. I 2014 blev der lavet en dokumentarfilm om hans sidste turné, hvor han havde en ret fremskreden Alzheimers. Det er en meget smuk og livsbekræftende film, hvor man følger ham i den langsomme udtræden af livet«.

Suseldyret

Nogle timer senere sidder vi samme sted igen på en bænk ved vinduet i værkstedet, ved siden af en lille hylde med blandt andet nogle Grammy-statuetter og et enkelt eksemplar af prisen Steppeulven fra årene i Kashmir.

I mellemtiden har vi været oppe på 1.-salen i det tidligere slagtehus i Kødbyen. Deroppe har han og samarbejdspartneren, den grafiske designer Nicolai Bejder, et stort rum med blandt andet sofa, sofabord og reoler med udvalgte lp'er og mange kunstbøger.

Vi har også været oppe i det højeste af Axel Towers midt i København, hvor Kasper Eistrups hidtil største og mest arbejdskrævende bestillingsarbejder hænger. På to flade vægge i det runde tårn hos advokatfirmaet Gorrissen Federspiel er der blevet plads til 'The Spider' og 'The Bull', som hans to imponerende oliemalerier a ti kvadratmeter og med henholdsvis kvindelige og mandlige, afdøde og nulevende forbilleder hænger.

Kasper Eistrup har ofte i samtalen inddraget musik. Selv om han for tiden ikke spiller andet end godnatsange for børnene på syv, tre og et år, så er David Bowie, The War on Drugs, Leonard Cohen, Van Morrison og Bob Dylan – han kan »høre Bob Dylan hver evig eneste dag« - og mange andre musikere til stede alle vegne i hans sprog og de fleste steder i hans kunst. Måske er der kun én ting, som altid er mere sikker på at være til stede i Kasper Eistrups billeder, end referencerne til musikken er.

På mange af billederne har han tegnet en lille rund figur med lange, udtryksfulde ører. Jeg siger til ham, at jeg har bemærket den.

»Det er Suseldyret«, siger han med drillende, drenget stemme.

»Suseldyret er en del af mig, så han følger med på stort set alt, jeg laver. Jeg har tegnet ham siden folkeskolen. Som graffiti i busstoppesteder, på skolens toiletter og senere med sprittusch på en masse backstagelokalers vægge«.

Mens den svampede lyd af 'Goats Head Soup' med The Rolling Stones fylder rummet, rejser han sig, finder pensel, oliefarve, palet og læsebrille og kører en stol på hjul helt tæt på billedet med Jeff Buckley.

I lang tid er han opslugt af at rette på den del af 'Stairway to Wolf River', han ikke var tilfreds med.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Selvforglemmelsen

I 2013 udkom Kashmirs syvende studiealbum, 'E. A. R'. Anmeldelserne var positive, og bandet tog på turné, men da de havde spillet den sidste koncert i sommeren 2014, besluttede de at holde en længere pause.

Aftalen var, at de skulle ringe til hinanden, når pausen var forbi.

»Men da den tid kom, gik månederne. Ingen ringede. Og så var det ligesom det«, siger Kasper Eistrup.

Jeg kan glemme mig selv fuldstændig. Det gjorde jeg i de 18 timer i går, da jeg arbejdede på Jeff Buckley-billedet

For ham er det ikke kun splittelsen mellem billedkunsten og musikken og hans egen følsomhed, som gør Kashmir til fortid.

»Der er ikke én grund. Men det er klart, at det opslidende forventningspres ved aften efter aften at skulle op på en scene og møde sit publikum er en af årsagerne. Det følte som det rigtige tidspunkt at stoppe i 2014. Og at male for alvor er noget, jeg har haft lyst til at gøre, så længe jeg kan huske«.

Som billedkunstner arbejder han alene og skal ikke diskutere sin kunst med andre.

Ashes to Ashes. Portræt af David Bowie (1947-2016).

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

»David Bowie var et af de største idoler, jeg har haft i mit liv, og han var et ikon, som dog nåede en vis alder, på trods af at han var både alkoholiseret og på amfetamin og heroin i 1970'erne. Jeg holder af alle hans forskellige udtryk, men nok især af de plader, han lavede i Berlin i 1970'erne: 'Low', 'Heroes' og 'Lodger'. Han sang duet med mig på nummeret 'The Cynic' på vores album 'No Balance Palace' fra 2005. Lou Reed var også med på 'No Balance Palace', men mens han var arrogant, var David Bowie på alle måder tilstedeværende, sympatisk, generøs, humoristisk og venlig. Tony Visconti producerede 'No Balance Palace', og i 2004 blev jeg introduceret til David Bowie af ham ved en koncert i New York med The Killers. Bowie sad i en speciel lounge, og jeg var ved at tabe både næse og mund, da jeg blev bænket ved siden af ham. Vi faldt i snak, og han var meget afvæbnende og nem at tale med. På et tidspunkt under koncerten trak Tony Visconti mig til side og sagde: »Du skal ikke spørge ham om at gøre dig en tjeneste, du må ikke give ham noget, og du må ikke spørge om hans autograf«. Bowie var så vant til, at folk hele tiden ville have noget eller give ham noget. Mens han nok selv higede efter bare at være sammen med andre som menneske. Men var du først kommet inden for hans cirkel, så føltes det meget naturligt at tale med ham. Vi var bare to mennesker, der snakkede om passion for musik, film, arkitektur, kunst, design og litteratur, og vi hørte ikke meget af The Killers. Bagefter kørte han mig hjem i sin store Lincoln Town Car. Hans mangeårige assistent Coco Swab var med. Hende har jeg opkaldt min datter efter. I et års tid efter var jeg så heldig at have en venskabelig mailkorrespondance med ham om alt muligt. Desværre har jeg ikke gemt de mails. Efter hans død er det gået op for mig, hvor surrealistisk det er, at jeg havde den kommunikation med ham«.

Er det mere tilfredsstillende for dig at være billedkunstner?

»Det vil jeg ikke sige. At stå til en koncert og spille mine egne numre og mærke, at det fungerer – det er en følelse, som alt andet har svært ved at konkurrere med. Jeg får ikke *gåsehud* af at kigge på mine egne billeder til en fernisering. Jeg kan godt få gåsehud af at spille mine egne numre, når jeg føler, at de er kommet hjem, som de skulle«.

Når Kasper Eistrup maler, kan han sommetider få en god følelse af et gennembrud. Andre gange går han rundt om et billede i dagevis og månedsvis uden at opleve, at det åbner sig.

»Men jeg kan nå til et sted, som er noget af det, enhver maler stræber efter og drømmer om, tror jeg. Jeg kan glemme mig selv fuldstændig. Det gjorde jeg i de 18 timer i går, da jeg arbejdede på Jeff Buckley-billedet«.

Da oplevede han at falde ned i »en af de dale«, hvor han bare er ét med maleprocessen og uden at tænke over det spiller med billedet:

»Så er man billedets tjener, om jeg så må sige. Man gør, hvad det beder om. Men det er et punkt, man skal arbejde sig hen til. Man kan ikke begynde et billede på den måde«.

»Man kan ikke spørge det hvide lærred, hvad det beder om, for det beder absolut ikke om noget som helst«.

Secher Fine Art & Design

Hos Secher Fine Art & Design er vi specialiseret i skandinaviske vintagemøbler, design og unikke malerier fra 1940'erne – 2019, med fokus på kunstnere fra CoBrA-perioden.

I vores showroom i Bredgade 25 København finder du en udvalgt kollektion af sjældne møbler fra skandinaviske designere fra det 20. århundrede. Vores hovedfokus inden for vintage designklassikere omfatter stykker af Finn Juhl, Hans J. Wegner, Arne Jacobsen, Poul Kjærholm og keramiske stykker af f.eks. Axel Salto og Carl Halier. Vi har også et stort udvalg af PH-lamper fra 1930'erne-1940'erne af Poul Henningsen.

Ved lejligheder vil vi præsentere udstillinger med fokus på internationale kunstnere eller kendte designere.

Pink Art Week

I samarbejde med "Støt Brysterne" og Kræftens Bekæmpelse, afholder Secher Fine Art & Design gruppeudstillingen PINK ART WEEK i galleriet den 06 -13. november.

Stine Regild

Stine Regild bor og arbejder i København. Hun er uddannet fra Det Kongelige Danske Designakademi 1999 med en udvekslingsperiode i Stockholm i 1997. Regild har fra barnsben oplevet en verden af antikke møbler, designobjekter og kunst, da hendes bedstefar forhandlede antikviteter og den danske kunstner Carsten Regild var et elsket familiemedlem, som havde talrige malerier hængende i Regilds barndomshjem. Klassisk tegning og grafisk design havde hendes interesse længe før Regild engagerede sig i modeverdenen. Regild var at finde foran skulpturer, der tegnede på museer, og mens hun gik på en foreløbig kunstscole, organiserede hun små udstillinger med sine og sin medstuderendes kunstværker.

En lang Regilds professionelle karriere i modeverdenen arbejdede hun kontinuerligt med sin kunst og med en særlig kærlighed til collagen og fundne materialer. Pap, papir, masonit og keramiske elementer er de primære materialekomponenter, men også maleri og blank lak er en del af Regilds collager og assemblager. Hun bygger sine kompositioner med en særlig opmærksomhed på taktilitet og strukturelle kompilationer. Du vil møde uventede kombinationer som afmonteret æggebakke, genbrugt indpakkingspapir og et gammelt møbelhjul. Ved at lege med forskellige materialer tilføjer Regild også dimension og rum til sine værker, hvilket gør collagerne levende og fladerne åbne. Hun oplever, at de genbrugte materialer bærer en historie, og patinerne udtrykker en form for nærvær og tilhørsforhold givet af tiden.

At eksperimentere med geometriske figurer er en central interesse for Regild. Firkanten, trekanten og især cirklen er en tilbagevendende form. Store, små og halve cirkler Regild sætter pris på dem alle, da de tilføjer

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 **Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl**

bevægelse og energi til kompositionerne. Kombinationen af sort og hvid har også længe været en fascination. Spændingen og dualiteten mellem de to er en usvigelig kilde og en konfiguration, der tiltrækker øjet. Det er et spørgsmål om balance, og hvad der kan komme ud af et sammenstød eller endda et mismatch kan være den nøjagtige dejlige uventede sammensætning.

Antik, vintage og i alle former og materialer – Regild er forelsket i rammer. Det er en skattejagt at opsøge dem, restaurere dem og få dem til at skinne igen. Rammens profil, farve, form og udskæringer fungerer som et kompositorisk træk, og flere rammer er ofte integreret i hinanden. Regild mener, at de taktile egenskaber og den ældre fornemmelse er spændende, fordi vores sanser på en eller anden måde husker de genkendelige stilarter og kvaliteten af håndværket fra tidligere perioder.

Evren Tekinotay blev født i 1972, København, Danmark.

Hun er uddannet fra Rietveld Academie, Amsterdam, Holland (BA), Jan Van Eyck Academie, Maastricht, Holland (MA), og Det Kongelige Akademi for Fine Kunster, København, Danmark.

Hendes arbejder er opstået fra collager. Hun bruger fundet billedsprog og velkendte visuelle troper til at udforske kroppen og dens lyst som en valuta, der kan forbruges, reproduceres og udveksles i form af billeder.

På tværs af hendes arbejde i en række medier møder en retro-sensibilitet af feminint håndværk, det hjemlige eller dekorative, en vidende feministisk undertone. Kunstnerens kinetiske skulpturer af roterende former og farverige neonlys, lavteknologiske videoanimationer af magasinudskæringer og satin-quilts monteret på køjespejle deler den samme håndlavede æstetik. Hendes papircollager og malerier er afvæbnende billeder, der blander naive barnlignende markeringer med en grov sofistikering: lige fra erotisk til tegneserieagtig, folkelig og glam.

En nostalgisk stemning af camp teatraliskhed går igen i værket: det være sig en cowboystøvle malet i et op-art-mønster, de 'bevægelige collager', der minder om forlystelser eller blinkende reklamer, eller billederne af parykkede kvinder i drag fra 80'er-magasiner, der vises i kunstnerens film. Dette sprog af ord, mønstre og symbolsk billedsprog, der er så rig på tekstur og stimulans, taler også om den melankolske tristesse, der overvinder teatret, når lyset slukkes efter showet.

Hun bor og arbejder i København.

Frida Fjellman er født 1971 i Mariestad. Arbejder siden 2000 i sit eget atelier i Stockholm, Sverige, hovedsageligt med udstillinger, offentlige og private opgaver, små produktioner og som designer for Kosta Boda.

Repræsenteret af Stockholmmodern, Stockholm og HostlerBurrows, New York

Fjellman: Hvad trigger vores følelser? Hvad får os til at smile, og hvad holder os engageret, når den virkelige verden er så hård? Hvordan skaber jeg kontakt? I mit arbejde har jeg gentagne gange lagt mærke til, hvad der opfattes som for meget. Det direkte og følsomme. Følelser, som jeg og mange med mig er fløvet over. Genstande, der afvæbner eller får os til at reagere uventet. Mennesket med alt hvad det kan betyde. Hvad fascinerer og genererer energi. Eller hvad der får os til at føle os ydmyge over for livet og dets skabninger.

Jeg er også interesseret i rummet, både offentligt og privat. Hvad vi vælger eller ikke vælger at omgive os med. Hvad er accepteret eller ej i forskellige sammenhænge. Om vores tillærte meninger om, hvordan tingene skal være. Og hvem bestemte det. En del af mit arbejde har været at forsøge at synliggøre dette,

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

gøre beskueren opmærksom på problemet og på den måde også måske åbne op for nye måder at tænke på.

Jeg ser mig selv som kunstner. Det er min angrebsmetode, og det problem, som jeg er interesseret i, kommer fra kunsthåndværket.

Fredrik Nielsen er uddannet glaspuster nærmer han sig sit materiale og traditionerne omkring det på sin helt egen måde. Hans rå udtryk præget af graffiti, musik og popkultur skubber vores opfattelse af glas i nye retninger. Nielsen betragter sin teknik og materialevalg som sin kunstneriske ramme. Inden for denne ramme udforsker og søger han efter nye udtryk, der resulterer i glasobjekter, der er præget af fremstillingsprocessen. Af central interesse i Fredrik Nielsens kunstneriske praksis er kroppen. De kropslige aspekter ved at skabe hans værker, det tunge materiale og det varme studie, har forvandlet hans proces til en konkurrence mellem ham selv og de kunstværker, han skaber.

"Jeg ønsker, at den fysiske indsats skal være så stor, at jeg skaber et værk, der konkurrerer med min egen krop. Alt, hvad der når dette stadie af konkurrence, bliver vigtigt, så har jeg skabt et volumen, der leder efter grænserne for krop og masse."

Maria Bang Espersens arbejde er centreret omkring ideen om, at alle ting er formbare - som glas - og at intet kan defineres permanent. Mine eksperimenterende skulpturer i glas er derfor ikke kun en tilgang, men også et statement. - En, der siger, at man aldrig må fange sig af restriktive normer eller adlyde etablerede hierarkier. Arbejdet leger med muligheder indenfor materialer og resultaterne strider ofte imod klassiske forståelser af, hvad glas er og kan.

Morten Avlskarl - Andi Fischer - *Licht, bitte!*

Avlskarl Gallery er stolte af at præsentere *Licht, bitte!* Andi Fischers tredje soloudstilling i galleriet.

I Andi Fischers nye værkserier har figurene forladt lærredet. De er krøbet ud af deres vante omgivelser og står nu som tredimensionelle objekter midt i galleriets eget rum, mens de landskaber, de normalt beboer hænger tilbage på væggen. Disse landskaber har til gengæld opnået en større grad af abstraktion, og de for Fischer så karakteristiske, tydelige penselstrøg synes nu at danse friere i luften.

De frit satte skulpturer er bronzeafstøbninger, som Fischer efterfølgende har bemalet, så de på én gang er unikke værker og en del af en edition. Der er noget gådefuldt over dem; bemalingen gør materialet ubestemmeligt for øjet, mens figurenes relation til malerierne og til hinanden bliver svære at afkode. Samtidig er der, i Fischers letforståelige formsprog, klare farver og tydelige penselstrøg en uhøjtidelighed, der gør værkerne umiddelbart relaterbare. Man behøver ikke kende deres forhistorie, deres indbyrdes relationer eller deres mange kunsthistoriske referencer for at holde af dem.

Andi Fischers motivverden tager udgangspunkt i Middelalderens store malere, herunder særligt den tyske kunstner Albrecht Dürer, der ligesom Fischer stammer fra Nürnberg. Som ung mand i Nürnberg mødte Fischer Dürers værker overalt; i skolen, i byrummet og i den lokale selvforståelse. Med maleriet som redskab studerede Fischer Dürers motiver i håb om at få adgang til en forståelse af den kunstneriske arv og de kulturelle koder, han stod på skuldrene af. Men gennem arbejdet med Dürer forstod han, at maleriet ganske vist bærer intellektuelle markører, der kræver en forudgående viden, men at det også kan forstås umiddelbart, gennem sanser og følelserne.

For Fischer er omgangen med kunsthistorien båret af en følelse af samhørighed på tværs af århundreder. I Dürers værker finder han overvejelser om eksistensen – om kærligheden, krigen, døden og sygdommen – som han genkender i sin samtid. Der er, for Fischer, en tryghed i at vide, at de eksistentielle erfaringer vi gør os som mennesker er uforanderlige, særligt i en tid som vores, hvor krige og kriser synes at være overalt.

Licht, bitte! er en håbefuld udstilling. En insisteren på, at der selv i mørke tider findes lys og forløsning, at vi kan spejle os i hinanden på tværs af generationer og at der i kunsten findes et sprog, der både taler til dem, der kender alle koderne og dem, der blot lader sig begejstre af farver og former. Også på Dürers tid, var der krige og pandemier, og også Dürer vidste, hvordan et knust hjerte føles. Ligesom Middelalderens mennesker, kommer også vi ud på den anden side: En dag bliver der lys igen.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Andi Fischer (f. 1987) er uddannet fra Universität der Künste Berlin i 2018. Han har tidligere haft soloudstillinger i Åplus (Berlin), Sies + Höke (Düsseldorf), nw9.space (Køln), Larsen Warner (Stockholm) og yee society (Hong Kong). I 2018 vandt han Berlin Master Award og næste år åbner hans første institutionelle soloudstilling på Mannheimer Kunstverein. Andi Fischer bor og arbejder i Berlin.

Interview med Ani Fischer - <https://www.qpmagazine.com/articles/andi-fischer-i-think-we-are-always-in-conflict>

Ur energi og legende naivitet emmer af den tyske kunstner Andi Fischers malerier, tegninger og skulpturer. I hans verden er det ikke ualmindeligt at finde en løst gengivet krokodille, der engagerer sig i et livligt slagsmål med en slange, en gestus-æstset pindemand, der rider på en hummer, eller en rundmavet nøgen, der forsøger at vaske en tiger. Ved første øjekast lokker Fischers forkærlighed for primærfarver og en doodle-lignende applikationsstil seeren ind i en falsk følelse af sikkerhed: disse skabninger interagerer helt sikkert lige så muntert som de gule, røde og blå nuancer, de er gengivet i. Men nærmere eftersyn rejser nye spørgsmål: Er den førnævnte fyldige hovedperson i Des Tigers Gesicht Beträufeln ("Dripping the Tigers Face", 2022) ved at blive en uforvarende snack for sin kattekammerat? Vinker de søfarende gøglere i Ya Ya Narrenschiff ("Fåbernes skib", 2022) eller ringer efter hjælp?

Fischer betragter hans karakterfulde arbejdsplads, der er placeret i et Moabit-lager, som den hidtil vigtigste præstation i hans karriere. Fotografi © Roman Goebel for QP Magazine UK

"Jeg tror, vi altid er i konflikt," siger Fischer, der sidder i sit rummelige, lys-strøede studie på øverste etage af et stort lager i Berlins Moabit-distrikt. "Mennesker mod dyr, dyr mod os, mennesker mod naturen, naturen mod os." Ikke overraskende er apokalypsen et yndet og tilbagevendende tema i hans værk. Alligevel er den narrative tvetydighed i hans oliestiftsmalerier og farveblyantstegninger - hvoraf nogle fungerer som

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024 **Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl**

forberedende skitser, andre som færdige værker - meget bevidst. "Jeg kan godt lide denne idé om at være åben. Der er en chance for, at de kan være venner, slås eller forelsket."

Fischers kunst virker skræddersyet til at udfordre forventningerne. Stilistisk minder det om Art Brut (begrebet opfundet af Jean Dubuffet for at beskrive den rå ægthed af værker af utrænede kunstnere) eller malerierne af CoBrA, den radikale, men kortvarige efterkrigsbevægelse, der omfavnede en barnlig repræsentationsmåde at kalde, sætter spørgsmålstegn ved de fremherskende og især udemokratiske vestlige ideologier i kunsten. At Fischers mærke af uhæmmede udtryk på samme måde er tilgængeligt, er helt bevidst. "Jeg voksede op i det landlige Bayern," siger den 35-årige kunstner. "Min barndom var rigtig dejlig, men problemet var, at kunst og kultur aldrig var store emner i min familie. Jeg vidste intet om kunst, selvom jeg altid tegnede. Derfor har det altid været vigtigt for mig at bringe lethed til arbejdet: at skabe hurtig adgang. Jeg ville ikke have, at nogen blev udeladt."

Fischer fandt sin egen indgang til kunsten, da han begyndte at stå på skateboard i sine teenageår. "Da jeg kom ind i den subkultur, opdagede jeg, at kunst ikke kun var de gamle mestre; det kunne også være ungt og progressivt," forklarer han. Ikke desto mindre var en karriere som kunstner ufattelig, og efter at have kæmpet i skolen besluttede han, at hans bedste mulighed var at uddanne sig til automekaniker. "Det gjorde jeg i tre et halvt år," siger han, "men jeg følte ikke, at jeg rigtig passede. Derefter var min eneste chance at tage til Berlin for at få min eksamen."

Det var da han var indskrevet på voksenuddannelse i den tyske hovedstad, at Fischer begyndte at studere kunst ordentligt for første gang. "Pludselig gav alt mening for mig: de skitser, jeg havde lavet hele mit liv, virkede som om de kunne være kunst." Han påbegyndte en Fine Art-uddannelse på den anerkendte Berlins kunsthøjskole Universität der Künste Berlin (UDK), hvor han begyndte at boltre sig i alle mulige forskellige medier, for kun at ende tilbage, hvor han begyndte. "Jeg kom fuld cirkel med at male og tegne, men denne gang i meget større skala - og dette øjeblik af genforbindelse var, da jeg virkelig fandt min stil."

Siden han dimitterede fra UDK i 2018, har Fischers stjerne været støt stigende: Han blev hurtigt opsøgt af Åplus galleri til repræsentation i Berlin, derefter af Galerie Avlskarl i København. Nu er han også repræsenteret af det berømte Düsseldorf-galleri Sies + Höke, som i oktober sidste år dedikerede sin Frieze London-stand til hans arbejde, et vidnesbyrd om dets up-to-the-minute appel. Artsys nyligt udgivne årlige trendrapport afslørede, at ekspressive figurative værker i øjeblikket er den næstvigtigste bidragsyder til gallerisalg efter abstrakt maleri. Og Fischer krydser også abstraktionens riger - i lejlighedsvis opblomstringer blandt hans figurative værker og mere bestemt i sine landskabsmalerier, som kan prale af fritflydende evocationer af græshav og himmel.

Men for Fischer har det ikke været uden udfordringer at forhandle kunstmarkedet. »De lærer dig ikke om, hvor svært det vil være på universitetet, eller hvor svært det er at leve som kunstner. Du skal bare finde ud af det, siger han og tilføjer, at det kun var ved at starte med et lille Berlin-baseret galleri, at han følte sig i stand til at tackle processen trin for trin. "Berlin er nok den eneste by, jeg kan være i, for der er store rum som denne at arbejde i, men man er stadig omgivet af en masse kultur," siger han. Fischer er lykkeligt forankret i Berlins kunstscene med mange kunstner venner, herunder Christine Sun Kim, Thomas Mader og Lars Fischer, samt Conny Maier, Dennis Buck og Michael Günzer, som han kuraterer et show med hvert andet år under kollektiv moniker Dorf ("landsby").

Hjertevart, da han bliver spurgt om, hvad der inspirerer ham mest, siger Fischer, at det er samtaler med sådanne venner. "Jeg sidder bare i en park og taler om de mennesker, der kommer forbi: undrer sig over, hvor de kommer fra, hvor de skal hen, og ser dem tale med deres hunde." For dem, der er bevandret i kunsthistorie, især middelalderens - inklusive værket af Fischers medbayerske Albrecht Dürer - kan hans andre påvirkninger komme som mindre af en overraskelse. Hvis du for eksempel kender Dürers bagkatalog,

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024

Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

vil du måske bemærke, at figuren på toppen af en hummer i AHA NARR 3 (Aha Fool 3, 2022) og skibet af signalerende figurer i The Ship of Fools i virkeligheden er referencer til Dürers originale illustrationer til Sebastian Brants satiriske allegori fra 1494 af samme navn.

Når du ved, hvordan du skal se ud, er der mange andre hentydninger til periodens kunst i Fischers kunst: fra solskinnede figurer til ildåndende monstre. "For mig er kopiering af de gamle mestre en måde at forstå kunsthistorien på," forklarer Fischer. »Jeg er ikke særlig god til at skrive eller læse, så det her er min måde at komme tæt på, så jeg kan læse mere om det. De temaer, som interesserede kunstnere i middelalderen er så tæt på, hvad vi tænker på nu, som apokalypsen - det er altid, som om vi er på kanten af at være ved verdens ende!"

En Dürer-monografi og Frits van der Meers Apocalypse: Visions from the Book of Revelation in Western Art indtager en fremtrædende position på Fischers skrivebord, hvor han bruger meget tid på at tegne, surfe på internettet og se skatevideoer. Sådanne øjeblikke med nedetid er afgørende for hans proces, siger han, som involverer at omgive sig med tomme, håndlavede lærreder i forskellige størrelser, hvilket giver mulighed for fuldstændig spontanitet. "Jeg har brug for alle skalaer omkring mig," udvider han og gestikulerer rundt til enorme lærreder fyldt med truende sorte ravne og mindre med et landskab og en solhovedet skikkelse, der rider på en løve. "Det er fordi, når jeg laver store værker, vil jeg altid lave mindre. Og når jeg laver småarbejder, så skal jeg lave større! Storstilede værker giver mig mulighed for at være friere, men nogle gange kan jeg godt lide foreskrevne grænser." Det er af denne grund, siger han, at han nyder at lave skulpturer i det mere begrænsede medium træ: et væld af udskårne træfigurer og genstande sidder oven på en af bordpladerne i hans atelier, som også har et dedikeret værk- butik fyldt med maskiner til træværk.

4 Guidede Gallerivandring – Bredgade – Efterår 2024
Arden Asbæk, Martin Asbæk Gallery, Secher Fine Art & Design, Morten Avlskarl

Fischer er i gang med at udvide sin bredde af værker og tilføje landskaber, tegninger og skulpturer til sine udstillinger. Fotografi © Roman Goebel for QP Magazine UK

Fischer er i øjeblikket i gang med at udvide bredden af værker, han udstiller, og i fremtiden kan vi forvente at se flere landskaber, tegninger og skulpturer. Hans fremherskende temaer forbliver de samme, siger han, men forstærket. "Apokalypsen er større end nogensinde lige nu. Og fuglene, som altid har været der, bliver mørkere. Jeg kan ikke rigtig sige hvorfor - måske fordi tiderne er mørkere." Alligevel, mens der er forskellige shows og messer i horisonten, har Fischer lovet at tage tingene lidt langsommere i år, efter et 2022, der var fyldt med back-to-back shows. "Jeg vil gerne bruge tid på at opdage nye måder at finde mine indtryk og udtryk på, og bruge mere tid på at snakke," siger han med et grin. "Som at tale med venner om folk, der taler til deres hunde."